

EXERCICI 3: COLUMNES I INICIALS DESTACADES

Jesús Masdéu no era ni massa baix; tenia els ulls negres i bondadosos. Per treballar es posava una boina. Damunt del taulell, clavant amb xinxetes, hi tenia l'anunci comercial que se li anava assecant. El seu nas, senyor és una cova de microbis. Antimic els hi matarà tots”.

Estava segur que cridaria l'atenció. Havia fet un nas grec de perfil, voltat de bestiolos. Feia dos anys que treballava per a una casa d'específics i cinc per a les galeries Eudalt.

Amb l'anunci hi guanyaria bastant, amb el tapis hi perdria. El senyor rodés no li pagaria mai les hores que hau-

ria passat.

La dona adúltera si, havia estat un bon negoci. Es matava treballant, quan necessitava reposar sortia fora i mirava l'estès de terrats que arribava fins a mar. Era feliç de tenir aquell taller en una casa tan alta.

Amb una mena de felicitat empeltada de melangia que devia anar arrossegant des dels seus anys de criatura: la seva mare l'estimava poc, el seu pare sortia cada dia de casa per anar a encendre fanals pels carrers.

Quan era petit l'enduia i mai no havia pogut entendre com s'ho feia, amb aquell pal tan llarg, per obrir la porta de vidre i calar foc a dintre. La casa on vivien era d'ells. Així que començà a pintar a l'oli la seva mare començà a queixar-se de la pudor de pintura i aiguarràs i de la brutícia que feia quan netejava els pinzells: “no puc tenir mai l'aigüera neta”.

Iell per no molestar-la, havia llogat aquella habitació a d'alt d'un terrat, amb un desembaràs que feia servir de cuina, i s'havia quedat a viure.

Cada quinze dies, al vespre, anava a veure als seus pare, parlaven una estona i sopaven junts. Algunes tardes, després d'haver netejats els pinzells es rentava la cara a grapats, es posava una camisa

neta, es feia el llaç de la xalina i anava a veure la senyora Valldaura, no per interès sinó perquè l'estimava.

Per no haver de perdre temps l'endemà al matí abans de pujar al taller

comprava tot el que li feia falta. Les verdures, la fruita a casa de la senyora Matilde, la llet a la vacaria del senyor Seré...

Quan
er
a
petit l'enduia i mai no
havia pogut entendre

com s'ho feia, amb
aquell pal tan llarg,
per obrir la porta de
vidre i calar foc a din-
tre. La casa on vivien

era d'ells. Així que
començà a pintar a
l'oli la seva mare
començà a queixar-se
de la pudor de pintura

i aiguarràs i de la
brutícia que feia quan
netejava els pinzells.
“no puc tenir mai
l'aigüera neta”.